

JANNE
KELLARI

SYMBOLI

SYMBOLI

Janne Kellari

SYMBOLI

© 2022 Kellari, Janne

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6836-5

Ryöstöretki

Joki virtasi hiljalleen kapeassa uomassa. Se oli vain pieni seitinpalanen verkostossa, jonka lukemattomat säikeet olivat niin kovin tuttuja matkalaisille. Joet antoivat elämää kaikkialle. Ne tekivät viljelysmaasta vihantaa ja antoivat ravintoa niin kalastajille kuin eläimille. Ne olivat myös tieverkosto, joka mahdollisti kaupankäynnin ja rikkauksien keräämisen paljon laajemmalta alueelta, kuin mihin maitse voisi kyetä.

Jokien päähaarat laskivat meriin ja sitä kautta tieverkosto laajeni entisestään. Yhtä jokea pitkin pääsi merelle ja seuraavaa pitkin taas uusille maille. Lukuisat järvet olivat risteysasemia, joissa saattoi valita haluamansa reitin ja suunnan.

Joet, järvet ja meret ylläpitivät laajan määrän yhteisöjä, joiden elinehto lainehtiva tai virtaava vesi oli. Niiden huomassa kalastettiin, käytiin kauppaa, viljeltiin ja kuljetettiin tavaraa.

Monelle vesi oli elämäntapa, jota ilman ei voisi kuvitella tulevansa toimeen. Se oli arvokas, mutta myös pelottava kumppani. Jokainen elantonsa vedestä saava oli menettänyt niin ystäviä, rakkaita kuin tavaraa sen syövereihin.

Vesistöt yhdessä laivanrakennustaidon ja vuosisataisen kulttuuriperinnön kanssa olivat luoneet myös toisenlaisen elämäntavan. Säälimättömän ja ahneen elämäntavan, jota paikoin kunnioitettiin, paikoin inhoitiin, mutta suurimmaksi osaksi pelättiin. Se toi monille rikkauksia joko suoraan tai välillisesti, mutta kerätyt rikkauudet olivat aina pois jostakin muualta. Parasta oli olla niin rikas, että saattoi ostaa koskemattomuuden tai niin köyhä ettei ollut mitään otettavaa. Valitettavasti suurin

osa asettui tähän väliin ja niinpä rikkaat rikastuivat ja köyhemmät köyhtyivät.

Pitkä ja matala puulaiva kulki tasaiseen tahtiin keskellä jokiuomaa. Sen masto oli kaadettu ja purje kääritty. Laiva oli kahdenkymmenen aioparin pituinen ja neljänkymmenen soutajan voima kuljetti sitä vastavirtaan.

Terävä keula halkoi vettä tasaisella nopeudella, aivot tekivät rytmikkaita soutuliikkeitä. Laivan perälaudalla seisojaksi yksinäinen hahmo, joka piteli kiinni pitkävärtisestä ja suuresta ohjausairosta. Täsmällisillä liikkeillä hahmo piti laivan keskellä uomaa samalla, kun silmät tarkkailivat kapteenia ja odottivat tämän käskyjä.

Kapteeni Alfir Hilderintytär seisojaksi laivan keulassa ja piteli kiinni sen korkealle nousevasta keulapuusta. Nainen tarkkaili rantaa ja tunsu jännityksen takanaan. Soutajat tekivät työtään ja keskittyivät täsmälliseen airon liikkeeseen. Näillä ei ollut aikaa miettiä muuta kuin vauhdin ylläpitoa, jotta yllätys säilyisi ja maihinnousu onnistuisi.

Alfirin takana kuitenkin kyyristeli maihinnousujoukko, joka syöksyisi esiin samalla hetkellä, kun laivan köli osuisi rantaan. Heidän jännityksensä saattoi aistia päätä kääntämättä. Maihinnousujoukko olisi keihäänkärki, joka työntyisi edellä ja se jos jokin sai kiihkeitä tunteet nousemaan kokeneenkin soturin mieleen.

Maihinnousujoukko turvaisi muiden toiminnan niin silkalla olemuksellaan kuin taistelutaidoillaan. Heidän rynnätessään kohteen kimppuun ja sitoessaan kaikkien huomion, vaihtaisivat soutajat aivot aseisiin ja seuraisivat perässä. Pieni, mutta tärkeä purjehtijoiden joukko jäisi turvaamaan laivaa ja valmistamaan se nopean lähdön varalle.

Koko laivaväen olemuksessa oli paljon samankaltaisuutta, vaikkei mitään univormua ruhtinassuvun armeijan tapaan kannettukaan. Kaikkien ihonväri oli vaalea, samoin hiukset olivat vaaleita ja eritavoin palmikoituja. Housut, paidat ja tunikat olivat kestävästä kangasta harmaan ja ruskean eri sävyissä. Saappaat, liivit ja vyöt olivat nahkaa, pyöreät kilvet puuta ja kypärät metallia.

Alfir oli pukeutunut laivaväen tavoin, mutta vihreä viitta kertoi sekä kapteenin arvosta että oman klaanin väreistä. Naisella oli harmaat housut ja tunika. Nahkasaappaat ja nahkainen liivi olivat ruskeita samoin kuin nahkaiset kynnärvarsisuojat ja nahkavyö, josta miekka ja tikari roikkuivat. Vaaleat hiukset oli palmikoitu päälaelta niskaan ja leikattu sivuilta lyhyiksi.

Alfirin silmät havaitsivat rantakaislikon takaa esiin työntyvät laiturit. Nainen antoi kädellään merkin peräairoa pitelevälle miehelle. Soutajien

tehdessä edelleen työtään ja laivan nopeuden pysyessä kovana, alkoi keula hiljalleen kääntyä.

Alfir teki koko ajan tilannearviota sopivasta maihinnousupaikasta ja pikkuhiljaa näköpiiriin tulevasta kylästä. Hän ohjasi käsiliikkeillä peräairon ohjaajaa, joka välitti tarpeelliset käskyt soutajille. Täsmälleen oikealla hetkellä toisen puolen aivot lopettivat soutamisen ja laiva alkoi kääntyä jyrkemmin.

Kylän tullessa kokonaan näkyviin ja ensimmäisten asukkaiden havaitessa matalan puulaivan, oli sen kulkusuunta jo kohtisuorassa rantaa kohden. Alfir odotti oikeaa hetkeä ja huusi käskyn. Soutajat lopettivat airojen liikkeen, mutta pitivät ne tiukasti vedessä. Laivan vauhti hidastui voimakkaasti, mutta ranta lähestyi kuitenkin nopeasti.

Jokainen tiesi mitä huudetun käskyn jälkeen tapahtuisi. Kaikki valmistautuivat äkkipysäykseen jännittämällä vartalonsa ja tarttumalla kiinni reelingissä oleviin puukahvoihin.

Kyläläiset olivat reagoineet uhkaavaan laivaan ja juoksevia hahmoja näkyi kaikkialla. Mitään suunnitelmallisuutta ei kuitenkaan ollut havaittavissa, jokainen yritti lähinnä pelastaa itsensä. Käytännössä juokseminen ja huutaminen olivat merkityksettömiä. Aikaa siitä, kun laiva havaittiin siihen, kun se iskeytyi rantaan, kului vain muutamia minuutteja.

Terävä keulapuu tavoitti pehmeän rantaviivan ja jäljellä ollut vauhti työnsi puisen laivan muutamia metrejä maalle. Törmäys sai kaikki mukanaolijat heittelehtimään, mutta vain ensikertalainen menettäisi otteensa ja kaatuisi. Sellaiselle irtavaltaihin niin pitkään, ettei kenellekään käynyt samalla tavalla enää toista kertaa.

Tuskin pahin tärähdys oli ohitse, kun maihinnousujoukko syöksyi Alfirin ohitse ja hyppäsi rantaan. Pienillä pyöreillä kilvillä ja miekoilla tai taistelukirveillä varustetut soturit huusivat raivokkaasti juostessaan eteenpäin. Huuto ja aseiden paukuttelu kilpiin saattoi tuntua raakalaismaiselta tai järjettömältä, mutta oli tarkkaan harkittua ja tarkoitettu pelon levittämiseen.

Brutaaleilta ja mielipuolisilta vaikuttavien tekojen varjossa maihinnousujoukko teki jatkuvaa tiedustelua. He olivat valmiita piiloutumaan kilpien taakse, jos näköpiiriin tulisi jousia. He olivat valmiita liikkumaan mihin suuntaan tahansa tai yhdestä käskystä hajaantumaan, jos vastarinta sitä vaatisi.

Vastarinta oli kuitenkin yleensä olematonta ja hiipui viimeistään ensimmäisten kahakoiden jälkeen. Harva halusi kuolla puolustaessaan vähäistä omaisuuttaan varsinkin, kun vastarinta toi aina mukanaan lisää väkivaltaa syyttömiä sivustakatsojia kohtaan.

Ryöstöretkiä ei myöskään suunnattu hyvin varustettuihin kaupunkkeihin, vaan niiden kohteena olivat tuhannet pienet yhteisöt, joita

historia oli ripotellut ympäri tunnettua maailmaa. Saaliit olivat paikasta riippuen viljelystuotteita, kankaita ja mausteita tai kultaa, hopeaa ja jalokiviä. Kaikelle oli menekkiä ja taitava kapteeni rikastui saaliilla kuin saaliilla. Jos hamusi vain suuria rikkauksia, saattoi kuiva kausi kestää kestäättömän pitkään, mutta jos tyytyi vähäisempään, saattoivat tuotot olla lopulta paljon suuremmat.

Klaanien maan alueiden ulkopuolella oli muitakin vahvoja ja yhteinäisiä kansoja, mutta kaikki osapuolet välttelivät suoria yhteenottoja. Sellaiset tiesivät aina merkittäviä menetyksiä ja voittaja sai harvoin vasinetta sodan tappioille.

Alfirin aikana ei yhtäkään sotaretkeä ollut kutsuttu koolle, mutta jossain vaiheessa niinkin kävisi. Nainen toivoi olevansa silloin jo liian vanha sotimaan. Sotaretkien perusteena oli aina politiikka ja sillä ei kukaan rikastunut. Kahden kansan väliseen sotaan käytettäisiin mielettömiä resursseja ja loppujen lopuksi kumpikin vain köyhtyisi siinä kaikessa.

Niin kauan kuin yhtenäisten ja vahvojen kansojen välissä oli mittamaton määrä alueita, joita asuttivat pienet yhteisöt tai merkityksettömät liittoumat, oli kaikki hyvin. Niin kauan kuin ryöstösaaliita oli saatavilla ilman kohtuuttomia uhrauksia, elämä hymyili Klaanien maan ryöstökapteenille.

Alfir hypäsi maahan todettuaan maihinnousujoukon saaneen tilanteen tyypillisen helposti hallintaan. Joku ehkä väitti, että sotureita johdettiin edestä ja ehkä sellainen päti sotaretkiin. Tämä oli kuitenkin tavanomainen ryöstöretki ja hän oli kapteeni. Hän maksoi näille kaikille työstä, joten ei ollut mitään järkeä rynnätä ensimmäisenä. Terve itsesuojeluvaisto oli vienyt pitkälle ja veisi vielä paljon tätä pidemmälle.

Alfirin lähtiessä pyöreä kilpi toisessa ja miekka toisessa kädessä kohti kylää, nousivat soutajat maihin ja näin ryöstöretken pääjoukko oli viimein mukana tapahtumissa. Alfir vilkaisi taakseen ja nyökkäsi hyväksyvästi. Hän kiihdytti kevyeen hölkkään ja lähestyi hajanaisten puolustajien kanssa käytävään kahakkaan sitoutuneita maihinnousujoukkoja.

Käynnissä oli kolme erillistä taistelua, joista kahta käytiin avoimena kilpien ja miekkojen mittelönä. Niiden lopputuloksesta ei ollut epäselvyyttä. Puolustus yritti vain ostaa aikaa pakeneville kyläläisille ja käytti enimmänsä aikansa torjumiseen ja hitaaseen perääntymiseen. Puolustus yritti säästää henkiä, ei estää ryöstelyä ja myös hyökkääjät tiesivät tämän. Kyläläisiä ajettiin mieluummin pakoon kuin teuraaksi, jonka jälkeen varsinainen saaliin kerääminen sujui mutkattomasti.

Alfir kiinnitti huomionsa kolmanteen kamppailuun, joka sekään ei pysäyttäisi ryöstöretkeä, mutta voisi harventaa hänen joukkoaan.

Vainajan palkkapussin toimittaminen kotona odottavalle perheelle oli aina yhtä ikävä velvollisuus ja olihan sillä vaikutusta niin moraaliin kuin uskollisuuteen, jos kapteeni ei edes yrittäisi hoitaa koko joukkoaan taksaisin kotiin.

Kolme kyläläistä oli linnoittautunut kaadetun pöydän taakse. He olivat kaapineet mukaansa kasan keihäitä ja tuntuivat olevan sinut noiden aseiden kanssa. Yksi omista oli jo haavoittunut ja perääntyi nilkuttaen sääressä oleva haava verta vuotaen.

Klaanien maan pyöreä kilpi oli tehokas torjuja. Ne oli valmistettu puulankuista ja päällystetty paksulla nahalla, mutta käytännöllisyyden varjolla kilpi ei voinut olla kaiken peittävä. Tarkka keihäsmies oli löytänyt aukon soturin suojauksesta.

Kahdella muulla omista sojotti keihäs kilvessä. He olivat perääntyneet taktisen matkan päähän ja kyyristelivät uhmakkaasti huudellen kilpiensä takana. Tarkoitus oli saada vastustajat tuhmaamaan keihäitään, mutta nämä eivät selvästikään aikoneet langeta tuohon kieroiluun.

Alfir tiesi kaatavansa nuo vastustajat helposti joukkovoimalla, mutta suora hyökkäys tulisi vaatimaan uhreja. Sen verran hyviltä keihäänkäsittelijöiltä kolme kyläläistä tuntuivat. Toki jousia voisi pyytää apuun, mutta paksu pöytä antoi suojaa nuolia vastaan. Selustaankin voisi osaa joukosta käskeä kiertämään, mutta siihen menisi aikaa.

Kysymys kuului, miksi keihäänkäsittelijät olivat niin innokkaita? Miksi nämä olivat ryhmittyneet juuri tuohon ja olivat valmiita uhraamaan kaiken mitättömän viivytystaistelun takia. Miksi nämä pysyivät paikoillaan muiden paetessa tai perääntyessä. Toiminta ei ollut tavatonta, mutta yleensä tuollaiseen taktikkaan liittyi jotakin muuta.

Alfir katsoi rakennusta keihäänkäsittelijöiden takana. Se oli tyypillinen kylätalo, johon kokoonnuttiin ja jossa säilytettiin yhteisön arvokkaita esineitä. Kohde oli ilmeinen, mutta viivytystaistelu viittasi, että jotakin muuta oli tekeillä. Joku yritti viedä jotakin pois kylätalosta samalla, kun kolme parasta keihäsmiestä uhrasi itsensä.

Alfir ymmärsi, ettei aikaa muille taktikoille ollut ja säntäsi juoksuun. Hän ohitti kilpien takana kyyristelevät soturinsa ja antoi taisteluhuudon purkautua huuliltaan. Alfir lähestyi pöytälevyn takaa kurkkivia keihäänkäsittelijöitä kilpi keskivartaloa suojaten. Näin jalat saivat tilaa työskennellä ja ne olivat myös vartaloa vaikeampi kohde. Samalla kilven ylitse katselevat silmät saattoivat havainnoida esteettömästi taistelukenttää.

Ensimmäinen keihäs lennähti vähän sen jälkeen, kun omat soturit oli ohitettu. Heitto oli tarkka ja voimakas. Alfir näki keihään lentoradan jo heittokäden liikkeestä. Hän ponkaisi kesken juoksun ilmaan ja jalkoihin tähdätty ase iskeytyi vaarattomasti nurmeen.

Seuraava keihäs oli lähtenyt matkaan ensimmäisen vanavedessä. Vastustajan taidoista ja taktisesta silmästä kertoi sen lentorata, joka oli suunnattu huomattavasti ylemmäs. Alfir oli kuitenkin jo hypätessään varautunut muuhunkin kuin vain jalkojen suojaamiseen. Hän ei myöskään halunnut keihään uppoavan kilpeen ja siten vaikeuttavan liikkuamista. Naisen vartalo kiertyi hypyn aikana ja samalla kilven torjunnasta muodostui kimmoke, joka heitti keihään sivulle.

Alfir putosi nurmen pintaan ja kierähti hypyn vipuvoimaa käyttäen pystyyn. Juoksuaskeleet eivät hetkeksikään pysähtyneet. Nainen alkoi olla uhkaavan lähellä vastustajia ja näiden eleistä näki alkavaa paniikkia. Kaksi keihästä lähti yhtä aikaa rajujen heittojen saattelemana. Ne oli tähdätty keskivartaloon ja tarkoitus oli joko läpäistä puolustus tai saada kilpi siihen juuttuvien keihäiden takia käyttökelvottomaksi.

Alfirin silmät tarkkailivat hurjasta etenemisestä ja huutamisesta huolimatta vastustajia. Hän ennemminkin vaistosi kuin tietoisesti ajatteli keihäiden lentorataa. Niiden lähestyessä kilven suojaamaa keskivartaloa, Alfir ponnisti kesken juoksun jalkansa irti maasta. Tarkoitus ei ollut hypätä, vaan antaa vartalolle mahdollisuus kiertyä taaksepäin.

Juoksun antama vauhti piti liikkeen eteenpäin suuntautuneena, mutta ponnistus ja käsien voimakas heilautus saivat vartalon kiertymään taakse. Alfir lensi ilmassa jalat edellä ja vartalo lähes vaakatasossa. Keihäät kulkivat hiuksenhienoisesti ylitse, mutta kilven yhtäaikaainen torjunta teki niistä yhtä vaarallisia kuin oljenkorret.

Alfir tömähti maahan ja kierähti jäljellä olleen vauhdin saattelemana sivuun. Näin tähtäyspiste pysyi liikkeessä. Nainen ponnisti pystyyn kilven varjossa, matkaa pöydälle oli enää muutama metri. Kolme kyläläistä tavoitteli uusia keihäitä ja yksi nousi heittoasentoon lähes samanaikaisesti Alfirin kanssa. Ryöstökapteeni oli jo ponnistaessaan irrottanut sormensa kilven kahvasta ja yhdellä nopealla käden liikkeellä sen reuna oli sormien välissä.

Keihään vetäytyessä heittoasentoon, Alfir sinkosi kilven pyöriivällä liikkeellä eteenpäin. Se osui murhaavalla voimalla kyläläisen kurkkuun ja sai tämän sinkoutumaan taaksepäin. Kilven ollessa vielä ilmassa, oli Alfir jo ampaissut miekka ojossa kohti pöytää ja hyppäsi keihäänkäsitelijöiden ylitse.

Alfir putosi kevyesti maahan ja kierähti saman tien kyläläisiä kohden. Miekka sai voimaa kiertyvästä vartalosta ja vaakatasossa iskien se katkaisi toisen vastustajan kaulan. Pää pyöri irovokkaasti harteilta, veri pulppusi katkaistusta kaulasta ja ruumis alkoi omituisen hitaasti lysähtää kasaan.

Alfir ei jäänyt ihastelemaan työtään, vaan astui nopeasti kohti viimeistä vastustajaa, joka pelokkaan katseen siivittämänä yritti kääntää keihään hyökkäyssuuntaa. Keihäs oli vaarallinen ja ulottuva myös pistoiseena, mutta aika loppui kesken.

Ryöstökapteeni ehti yhdellä askeleella vastustajan läheisyyteen, iski miekalla uhkaavasti kääntyvän keihään sivuun ja survaisi terän pehmeään kudokseen rintalastan alapuolella. Vaikka osumakohta ei aiheuttanut välitöntä kuolemaa, oli se täydellisen lamaanuttava ja toisaalta juuri oikeaoppinen hehtisessä taistelutilanteessa, jossa ei halunnut miekan juuttuvan luihin tai rustoon.

Alfir kiskaisi nopealla liikkeellä miekan pois ja kaatoi etupotkulla uhrin odottamaan vääjäämätöntä kuolemaa. Samalla nainen katsoi ympärilleen. Pieniä kahakoita oli käynnissä, joitakin ruumiita makasi nurmella, mutta suurimmaksi osaksi omat joukot vain pitivät pelokkaita kyläläisiä loitolla. Ryöstely oli jo alkanut. Taloja ja varastoja pengottiin ja kaikkea mahdollista kannettiin pihalle. Tilanteeseen tyytyväisenä Alfir kääntyi kohti kylätaloa ja astui sen pääovesta sisään.

Kylätalo oli samanlainen kuin asuinkäyttöön tarkoitetut rakennukset. Se oli vain suurempi eikä siellä ollut makuupaikkoja. Oviaukko oli pitkulaisten talon päädyssä. Puurakenteiset seinät olivat hieman kaarevat, samoin kuin puinen harjakatto. Ikkunoita ei ollut, mutta molemmissa päissä taloa oli katonrajassa aukot, joista savu pääsi ulos ja hie-
man luonnonvaloa sisään.

Keskellä lattiaa oli pitkulainen avotulipaikka, jonka päällä oli erilaisia ritilöitä ruoanvalmistukseen. Seinustoilla oli pitkiä pöytiä penkkeineen ja päädyssä pienempi poikittainen pöytä kylän tärkeimpiä asukkaita varten.

Kylätalo oli melko samankaltainen kuin rakennukset Alfirin kotikaupungissa. Vaatimattomampi, mutta samaa arkkitehtuuria noudattava. Asia ei sinällään yllättänyt. Oltiinhan edelleen kohtuullisen lähellä oman kansan alueita, joilta Klaanien maan vaikutus oli levinnyt laajalle vuosisatojen koitossa.

Alfir näki heti, että toisessa päädyssä oleva ovi oli auki ja säntäsi sinne koko pitkän rakennuksen halki. Edessä näkyi kylän raitti, jonka varrella levittäytyi pienempiä taloja ulkorakennuksineen ja pihapiireineen. Mitään erityistä ei ollut havaittavissa, ei muuta kuin omaa väkeä ryöstelemässä.

Alfir kääntyi takaisin ja katseli tarkemmin ympärilleen. Pöydillä oli hopeisia kynttilänjalkoja ja muutama kullanhohtoinen uskontoreliikki. Seinillä roikkui arvokkaita turkiksia ja muutama taiten kudottu seinävaate. Kaikkea ryöstettävää oli siis jätetty, vaikka paikkaa oli haluttu

suojella kuolemaa uhmaten. Mitä sellaista täällä oli ollut, joka oli kaikkea muuta arvokkaampaa?

Huomio kiintyi keskellä lattiaa olevaan kohtaan, joka poikkesi kaikesta aiemmin nähdystä. Lattiaan oli kiinnitetty kolme metallista silmukkaa ja kuluneesta pinnasta saattoi päätellä, että jokin oli hiertänyt niitä säännöllisesti. Silmukoiden keskellä oli olkia ja ruokakuppi. Vanki saattoi siis olla jokin eläin.

Alfir kuitenkin havaitsi ämpärin, joka nopean vilkaisun perusteella oli toimittanut vessan asemaa. Mikään eläin ei käyttäisi ämpäriä. Täällä oli pidetty vankina jotakin muuta ja se jokin oli haluttu viedä kyläläisten hengen uhalla pakoon.

Oljista paljaaseen kohtaan oli raaputettu jotakin ja Alfir kyykistyi katsomaan tarkemmin. Jonkinlainen erilaisista viivoista muodostunut kuvio erottui puisesta lattiasta. Piirroksessa oli jotakin tuttua, mutta suoraan Alfir ei kyennyt sitä mihinkään yhdistämään.

Alfir kohautti olkiaan samalla, kun osa hänen joukkoaan astui sisään. Vastauksia outoon tapahtumaan tai raaputukseen ei ollut, joten oli parempi unohtaa koko asia ja keskittyä saaliin keräämiseen.

Puolen tunnin kuluttua oltiin kylän ja joen välisellä rantakaistaleella. Paikalla vallitseva rauha tuntui omituiselta, kun otti huomioon ryöstöretken raadollisen tarkoituksen. Ne kyläläiset, jotka eivät olleet paenneet, pysyivät soturien valvonnassa yhdessä kasassa. Kumpikaan osapuoli ei tarvinnut ääntä tai tekoja tilanteen ylläpitämiseksi.

Auki ammottavat ovet ja portit, sinne tänne heitellyt turhat tavarat ja muutama uhriksi valikoitunut ruumis kertoivat mitä oli tapahtunut, mutta juuri nyt kaikki oli pysähtynyt rantakaistaleelle. Kylälaisten ei kannattanut vastarintaa tehdä, eikä ryöstäjilläkään ollut tarvetta uhitella nyt, kun tavoite oli saavutettu.

Alfir kävi kirjurinsa kanssa saalista läpi. Kaikki minkä ryöstökapteeni katsoi soveltuvan myytäväksi, kirjattiin tarkkaan ylös ja mikä ei kelvannut, siirrettiin syrjään. Arvoesineitä ja yksinkertaistakin myyntiin kelpaavaa tavaraa ei juuri säästely, mutta ruokatarvikkeita vietiin suhteessa sen määrään. Oli parempi jättää kyläläisille riittävät elinehdot, koska muuten paikka kuolisi ja poistuisi pysyvästi ryöstökohteiden kartalta. Nyt kylä selviäisi ja olisi muutaman vuoden kuluttua kerännyt jälleen tarpeeksi ollakseen tuottoisa kohde

Muutama eläin teurastettiin ja ruhot valmisteltiin mukaan otettavaksi. Seuraavaa yötä varten rantauduttaisiin sopivaan kohtaan joki-vartta ja kaikki saisivat nauttia tuoreesta nuotiolla paistetusta lihasta. Sinänsä pieneltä tuntuva ele kapteenilta, mutta viikkojen elämä karulla kuivaruoaalla, jota laivaelämä useimmiten tarjosi, teki siitä merkityksellisen ja sellaisen, josta otettaisiin kaikki ilo irti.

Lastauksen jälkeen laiva peruutti soutajien toimesta joen keskelle ja purje nostettiin ylös. Samassa piirros lattiassa nousi uudelleen mieleen ja otsaansa kurtistaen Alfir käänsi katseensa purjeeseen. Sen vihreä väri ja keskellä oleva suuri vaakuna kertoivat omasta klaanista, mutta purjeen vasemmassa yläkulmassa oli Klaanien maan vaakuna, joka oli vanginnut huomion.

Alfir tajusi vaakunan keskellä olevan merkin muistuttavan jollain tapaa raaputusta kylätalon lattiassa. Yhtäläisyys oli nyt ilmeinen, mutta irrallisena raaputuksena ilman vaakunan muita elementtejä asiaa ei ollut heti tajunnut. Oliko vankina ollut yrittänyt raaputtaa Klaanien maan symbolin ja muistanut sen vain väärin. Miksi tämä oli niin tehnyt? Oliko täällä ollut vangittuna joku Klaanien maasta?

Rukoushuone

Alfir Hilderintyttären laiva lipui pitkin rannikkoa. Kannella lepäsi sidotuna matkan varrelta kerätty saalis, mikä ei vielä riittänyt tekemään matkasta erityisen tuottoisaa. Niinpä keula oli pari päivää aiemmin käännetty joen päähaaraan ja purjehdittu aina merelle asti.

Nyt laivan terävä keula halkoi rannikon laineita. Aivot oli vedetty sisään, masto nostettu ylös ja suorakaiteen muotoinen vihreä purje kuljetti laivaa hyvällä vauhdilla. Aallot taittuivat pitkin laivan kylkiä ja pieniä pärskeitä kulkeutui laidan ylitse kannelle.

Taivaalla näkyi poutapilviä ja tuuli oli maltillinen. Ohjaaja piteli peräairoa tukevassa otteessa ja tarkkaili aaltojen liikettä. Alfir seisoi tuttuun tapaan keulassa muun joukon istuskellessa kannella toimitto-
mana. Nainen katseli taivasta ja etsi vuosien kokemuksella merkkejä sään muutoksista. Hänen laivaansa ei ollut tehty avomerelle tai myrskysäihin. Sen oli tarkoitus päästä kapeisiin jokihaaroihin ja pystyä rantautumaan matalissa vesissä.

Suuria laivoja, joiden tarkoitus oli kuljettaa sotilaita tai tavaraa jokien pääuomissa ja avomerellä, käytettiin sotaretkillä tai kauppalaivastossa. Ne olivat aina klaanien omistuksessa. Kukaan tervejärkinen kapteeni ei sitoutuisi sellaiseen, koska ryöstöretkillä koosta ja syvyyksestä oli pelkkää haittaa.

Kauppalaivasto huolehti Klaanien maan sisäisestä tavaraliikenteestä ja osin myös ulkopuolisten kanssa käytävästä puhtaasta kaupankäynnistä. Noiden rauhallisesti lipuvien laivojen päälliköitä ei ryöstökapteenien keskuudessa juurikaan arvostettu. Kuinka joku saattoi kutsua

itseään kapteeniksi, kun suurin saavutus oli osua hitaalla vauhdilla pitkään laituriiin.

Sotalaivat olivat oma lukunsa. Klaanien ruhtinassuvuilla oli aina muutama valmiudessa, mutta jokaista sotaretkeä edelsi kiivas laivanrakennusurakka, joka maksettiin erillisillä veroilla. Onnistuneen tai epäonnistuneen sotaretken jälkeen suuri osa mahdollisesti vain muutaman kuukauden ikäisistä sotalaivoista purettiin ja materiaali myytiin laivanrakentajille. Nämä rakensivat yhdestä sotalaivasta kolme tai jopa neljäkin ryöstöretkille sopivaa alusta ja tekivät siinä sivussa runsaasti voittoa.

Nämä olivat taloudellisia syitä miksi Alfir Hilderintytär toivoi säästyvänsä sotaretkiltä. Sellaiset veisivät rahaa hänen pussistaan sekä veroina että ryöstöretkien taukoamisen aiheuttamilla menetyksillä. Taloudellisia syitä pohtiessa nousi aina mieleen ne tapaukset, kun joutui luovuttamaan ryöstöretkellä kuolleen leskelle tilipussin. Tilanteet olivat epämiellyttäviä ja ankeita, vaikka jokainen oli lähtenyt matkaan vapaaehtoisesti ja riskit tunnistaen. Sotaretket toivat mukanaan huomattavasti enemmän kuolemaa ja kärsimystä, eikä niihin osallistuminen ollut sen enempää vapaaehtoista kuin perheen elannon kannalta tarpeellista.

Taivas näytti suopealta ja Alfir kiinnittikin enemmän huomiota rannikon muotoihin kuin vallitsevaan säähän. Liivin taskussa oli kartta, mutta nämä seudut olivat tuttuja ja hän kykeni suunnistamaan rannikon muotoja tarkkailemalla. Tehtävä ei kuitenkaan ollut helppo, sillä kyse ei ollut pelkästään purjehtimisesta. Kaikki mitä nyt tehtiin, piti tehdä tulevaa iskuja silmällä pitäen.

Alfir havaitsi odottamansa maamerkin ja antoi yhden sanan mittaisen käskyn. Jokainen tiesi mitä tuli tehdä ilman selityksiä. Purje reivattiin ja masto kaadettiin. Soutajat tarttuivat airoihin ja työnsivät ne ulos. Nyt jo valmiiksi matalalaitainen laiva oli entistä vaikeammin havaittavissa ja soutajien voimalla se liikkui kovalla nopeudella.

Maihinnousujoukko varusti itseään. Kypärät laitettiin päähän, miekat ja kilvet otettiin käden ulottuville, mutta vielä toistaiseksi kyyristeltiin soutajien välissä keskilaivan takaosassa. Keulaa haluttiin keventää, jotta vauhti pysyi parhaana mahdollisena. Vasta lähellä rantaa siirryttiin valmiuteen keulapuun taakse.

Alfir kyyristeli korkeasta keulapuusta kiinni pidellen. Merituulen ja laivan nopeuden tuoma viima sai siristelemään silmiä. Vaaleat sivulta siiliksi ajellut ja päältä taakse palmikoidut hiukset ottivat ilmapirran tyyneästi vastaan. Kasvoilla viima tuntui hyvältä. Se oli kuin lämmin hyväily ja sai väkisin hymyn nousemaan suupieleen. Tämä oli elämää.

Alfir näki odottamansa lahdenpoukaman lähestyvän. Hän antoi merkin peräairon ohjaajalle, jotta tämä tiesi kohteen olevan tulossa näkyviin. Laiva alkoi kaartaa ja se ohjattiin rantaviivaa hipoen kohti

lahdenpoukamaa. Näin rannan kovemmat aallot peittivät laivan näkyvistä pitkäksi aikaa. Purjeella moinen reittivalinta olisi ollut mahdoton, mutta vahvojen soutajien ja taitavan ohjauksen avulla uhkarohkea liike oli toteutettavissa.

Rannan läheisyyden muodostamat tyrskyt ja merestä pilkistävien kivien luoma uhka tekivät purjehtimisesta haastavaa. Jokiuomien seesteisyyden jälkeen tämä sai kaikkien sykkeen kohoamaan ja ehkä jonkun ensikertalaisen pelkäämään.

Laiva keinui ja syöksyi aallolta toiselle, vesiryöppyjä roiskui kannelle, mutta Alfirin komennoilla, ohjausairossa kiinni olevan apulaishapteeni Tryvar Ingrulinpojan taidolla sekä soutajien sääntillisellä työskentelyllä matka eteni ongelmitta.

Alfir piti tiukasti kiinni keulapuusta ja siristeli silmiään vesiryöppyjen kastellessa niin kasvoja kuin vaatteita. Mikään ei häirinnyt kokeneen ryöstökapteenin keskittymistä. Katse tarkkaili vettä ympärillä ja lähestyvää rantaviivaa, käsimerkit välittivät komentoja taakse laivan työntyessä aaltojen lävitse kohti päämäärää.

Sadan metrin päässä rannasta näkyi yksinäinen rakennelma, jota ei voinut olla huomaamatta. Sen pohja muodostui kivimuurien tukemista neliskulmaisista pengerryksistä, joita oli kolme päällekkäin ja jokainen oli edellistä pienempi. Ylimmäisen penkereen päällä oli pyöreä puinen rakennus.

Alfir katseli rakennusta, joka oli malliltaan kovin tuttu. Vaikka oltiin jo kaukana Klaanien maasta, niin nämä esiaikaisen uskonnon merkit olivat kaikkialla samanlaisia. Niitä oli niin suurissa kaupungeissa, pienissä kylissä kuin näillä asumattomilla seuduilla. Jotkut olivat suurempia ja jotkut pienempiä, mutta arkkitehtuuriltaan samanlaisia.

Alfir joutui kaikkien muiden lailla olemaan tekemisissä uskonnon kanssa, mutta silti hänen oli vaikea ymmärtää jotakin, jolla ei ollut mitään järjestystä perustetta eikä mitään tekemistä käytännön elämän kanssa. Tämäkin rukoushuone oli keskellä ei mitään, mutta sitä ympäröivillä alueilla asuvat toivat sinne pitkienkin matkojen päästä lahjoja. Monet elivät köyhyydessä ja silti repivät vähästä lahjoitettavaa rukoushuoneelle.

Aseellisesta vastustuksesta ei ollut suurta huolta. Rukoushuoneilla oli yksittäisiä vartioita, mutta täysimittaista ryöstöretkeä vastaan näillä ei ollut mitään. Ei ainakaan yleensä. Rukoushuoneet saattoivat virittää ansoja pelätessään ryöstöjä tai palkata vahvoja joukkoja tilapäiseen puolustukseen. Siksi tämäkin isku piti suorittaa tutulla kaavalla ja varautua kaikkeen.

UNOHDETTU SYMBOLI, KADONNUT MAAILMA, KÄTKETTY REITTI

Toinen on tuuliajolla oleva kapteeni ja toinen jumalan kuvajainen. Heillä ei pitäisi olla mitään yhteistä, mutta symboli menneisyydestä johdattaa molempien tulevaisuuden samaan suuntaan.

Nainen oli menestynyt kapteeni ja purjehtinut läpi tunnetun maailman. Nyt hänen on lähdettävä vieraille rannoille, seurattava kätkettyä reittiä oman kansansa menneisyyteen ja kohdattava jumaluus, kuolema ja rakkaus. Nainen lähti etsimään itseään ja totuutta, hän löysi jotakin paljon enemmän.

Matkan päässä odotti oma tulevaisuus tavalla, jota ei ikinä olisi voinut kuvitella.

SYMBOLI

"Alfir Hilderintytär piti tiukasti kiinni keulapuusta ja siristeli silmiään vesiryöppyjen kastellessa niin kasvoja kuin vaatteita."

"Nainen heilautti kilpensä torjuntaan ja samalla, kun tunsu terän kumahtavan sen pintaan, törmäsi vauhtiaan hidastamatta miekkakäden olkavarrella vastustajan kilpeen."

"Jos Tagaisiam-hayk oli jumala, niin mikä hän oli? Eihän jumalalla voinut olla rakastajaa."

LUKIJAT PUHUVAT

"Kirjan juoni piteli otteessaan ja lukemista oli vaikea lopettaa."

"Symboli vei minut unenomaiselle matkalle."

"Poljento kirjassa oli kutkuttava."

www.JanneKellari.com

Facebook/Instagram/Twitter/Youtube @JanneKellari

